

Hepatita autoimună(HAI) a fost descoperită și descrisă în anul 1951 de către Jan Waldenstrom la un grup de paciente ce prezentau hipergammaglobulinemie fără însă să prezinte semne de ciroză, dar care răspundeau favorabil în cazul unui tratament cu corticosteroizi. Ce a dus la termenul de „hepatita lupoida” a fost descoperirea anticorpilor antinucleari și a anticorpilor anti-ADN dublu catenar în anul 1956.Între anii 1960 și 1980 s-a dovedit importanța și eficiența corticosteroizilor în terapia împotriva hepatitei autoimune, terapie ce a devenit primul procedeu de acest fel, la nivelul ficatului, ce a îmbunătățit șansele la viață ale pacienților.Cu ajutorul imunfluorescentei, cât și a tehnicilor de clonare moleculare s-a ajuns să se identifice și să se descrie autoantigenii hepatici implicați în hepatita autoimună. Singurele tratamente care funcționează la ora actuală sunt imunosupresia și transplantul hepatic.

[Deschidere lucrare...](#)